

1. stasjon: Jesus blir dømt til døden.

Da det ble morgen, fattet alle overprestene og folkets eldste vedtak om å få Jesus henrettet.

De lot ham binde, førte ham bort og overga ham til landshøvdingen Pilatus.

Pilatus spurte: «Hva ondt har han da gjort?» Men de skrek bare enda høyere: «Han skal korsfestes!»

Da Pilatus så at ingenting nyttet, men at uroen bare økte, tok han vann, vasket hendene mens mengden så på, og sa: «Jeg er uskyldig i denne mannens blod. Dette blir deres sak.»

*Da ga han dem Barabbas fri, men Jesus lot han piske og overga ham til å bli korsfestet.
(Matt 27, 1-2.23.24.26)*

Jesus, som skal dømme hele verden, står selv foran retten til en mektig svekling. Gudssønnen er anklaget for gudsbespottelse. Han, som kunne si om seg selv: ”hvem kan bebreide meg for en eneste synd?”, blir dømt skyldig. Gjerningsmannen kjenner seg uskyldig.

Dette er et groteskt rollebytte, som gjentar seg daglig. Denne verden er full av unnskyldninger og samtidig full av anklager. Stadig blir skyld bortforklart: det er omverdenens, oppdragelsens og omstendighetenes skyld. Det er jo ikke min feil! Jeg har jo ikke laget verden slik den er! Er altså ikke Gud selv skyld i all denne elendigheten og i verdens synd? Hvorfor tillater han alt dette?

En 16-åring skrev: ”jeg har gjort meg en dom over Gud” Dette var en dom som sier nei til Gud. Gutten dreper Gud – i sitt eget hjerte. For alt og for alle har vi en unnskyldning, men vi unnskylder ikke Gud. Mye heller ber vi om at Barabbas løslates, for å gjøre oss fri fra Gud. Og Jesus – han tier stille. Han står for sitt syn og snakker seg ikke ut av situasjonen.

Komedien foran denne retten treffer han midt i hjertet, men likevel bøyer han seg for dommen av fri vilje, fordi han vil frelse oss. Dette er helt suverent, ja guddommelig. Han trenger ikke å vise seg fordi han er Herren for alltid.

Etter at han var blitt menneske vil nå også han gå gjennom den dypeste avgrunn, skapt av mennesker. Dette fordi han vil sette fri alle, som er i fangenskap– akkurat som han selv var. Og han vil være nær dem, som blir urettferdig dømt. Han lar seg dømme for at vi skal komme oss fri fra våre fordommer.

Daglig skriver aviser om lignende rettssaker. I stedet for Pilatus sitter diktatorenes bøddler der. Pøbelen, som skal juble, blir brakt med lastebiler. Ikke en gang taushet er tillatt. Narkotika eller tortur tvinger fram falske selvanklager. Dommen er allerede fastsatt – akkurat som hos Jesus.

Og hvor lett er vi selv villig, i vår lille verden, til å dømme – over de andre, de der oppe, ungdommen, de voksne, de rike, flyktninger, asylanter og narkomane...

Hvordan reagerer jeg selv på anklager? Hvis de er berettiget, kan jeg ta dem imot? Kan jeg tilgi? Hvordan forsvarer jeg meg mot ulykke, mot lidelse, når jeg mener at jeg ikke har fortjent det?

Jesus Kristus.

Du er blitt lik oss i alt.

Jeg ber for de mektige, at de måtte innsette seg for de undertrykte.

*Jeg ber for alle mennesker, som kanskje i dette øyeblikket blir dømt,
at de kjenner seg knyttet til deg veldig nært.*

Og jeg ber for meg selv.

Noen ganger lider jeg under andres dom over meg.

Noen ganger utnevner jeg meg selv til dommer.

La meg få lytte til dem som dømmer meg og la meg finne ut hva som er rett i deres dom.

Hjelp meg å tilgi andre, når deres anklage er urettferdig.

*La meg få erkjenne deg i alle mennesker som er i nød,
og la meg følge deg når min time kommer.*

Tekst: Ferdinand Krenzer

Oversatt fra tysk av Rainer Irslinger